

Kağıt Topraklar

– *ism-i mechul* · 01 Haziran 2016

-BİRİNCİ BÖLÜM-...Geçmişten Geleceğe.... Ağaç yaprakları arasından sızan güneş ışıkları altında gök yüzüne döndü yine yüzünü. Son zamanlarda sık sık bu tepeye gelip uzun uzadıya şehre bakar, gözleri yorulunca da sırt üstü uzanıp uzaklara diker gözlerini. Gözlerinin içine giren güneş ışınlarına inat soluksuz bakar gökyüzüne. Sonra derin bir iç çekip hey gidi günler diyerek başlar ağlamaya. İşte yaşamaktan geriye ne kaldıysa hepsi bu; Geçmişine gizli anıları... Şimdi bütün varı-yoğu ne varsa hepsi son zamanlarında onun. Yine aynı yerde, aynı zaman-mekan karmaşası içinde. Şehirde kimse ile tek kelime konuşmaya tenezzül etmeyen bu insan, etrafında kendisine cevap veremeyecek ne kadar canlı-cansız varlık varsa hepsine anlatır olan biteni. İşte yine aynı durumda hıçkırıkların birbirine bağladığı olayları, gözyaşlarıyla çaresizce dinleyen orman... Hikaye bitince ne bir alkış nede bir teselli olmadı yine. İşte böyle deyip bıraktı kendini yine onu eve götürecek olan yola. Tıpkı o ilk geldiği gün gibi.

. Sonbahar olmasına rağmen olabildiğince yeşil bir orman... Yerlere dökülmüş kahverengi yaprakların süslediği patika yol eşlik edecekti ona her zaman ki gibi. Sağlı sollu dikilmiş ağaçlar daha bir ilginç kılıyordu bu yolu. Bilerek aynı hizaya dikilmiş aynı cins ağaçlar onun için çok can sıkıcıydı. Acaba bu yoldan geçen herhangi birinin de dikkatini çekmişmiydi? Sadece yol kenarında ki ağaçların bir düzene sahip olması düşünülecek kadar önemli miydi? Şehre bu yoldan inen herkes bunları düşünüyor muydu? Bu patika yola ne zaman girse sorular beynine hucum ediyordu böyle. Belli ki soruların asıl kaynağı patika değildi. O ilk geldiği gün kanlar içinde bu yolda yere yığılıp, bir daha açamayacağını düşündüğü gözlerini yine bu yolda gökyüzün bakarak kapatmasıydı. Hiç de istediği gibi gelişmeyen olaylar onu bu noktaya getirdi. O artık sevdiklerini kaybetmenin acısıyla yeryüzünden kaybolmaya razıyken, açiverdi gözlerini bu şehirde. İçi boş denecek kadar sade bir oda... Nasıl gelmişti o odaya yada kim getirmişti? Cevapları bir meçhulde kaybolan sorular artık can sıkmaya başlamıştı. Peki ya masanın üstüne öylece bırakılmış kılıca ne demeli? Koyu yeşil işlemeli siyah kınında daha önce benzerini dahi görmediği bir kılıç... Pusula ve büyük bir hatitayı da unutmamak lazım. Odanın bir başka köşesinde temiz elbiseler ve giydiği zaman dize kadar kapatan bir palto vardı. Hiç birine elini sürmeden odadan dışarı fırlayıp merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. Bir otelde olduğunu anlaması çok uzun sürmemişti ve binanın girişindeki görevliye kendisini buraya kimin getirdiğini sormuştu. Cevaplar yine tatmin edici değildi ve meçhulde kayboluyordu aradığı cevaplar. Kendisini buraya getireni daha önce gören olmamış ve o günden sonra da bir daha kimse görmemiş. Üstelik bu gizemli adam kendisinin içinde uyandığı odanın bir aylık ücretini de peşin vermişti. Ve tabi bir de not bırakmıştı geriye.

. Patikanın yarısını bunları düşünerek tükettikten sonra yol kenarında bulduğu kütük parçasının üzerine oturarak cebinde taşıdığı notu çıkardı. Daha önce defalarca okuduğu notu tekrar okumaya başladı.

. "Biliyorum, kafan çok karışık ve benim kim olduğumu merak ediyorsun. Benim kim olduğumun bir önemi yok. önemli olan senin kim olduğunu unutmaman yada ne olmak istiyorsun!

. Sana bir miktar para ve çok özel bir kılıç bırakıyorum. Kendini hazırla, vakti gelince tanışacağız..."

. Kendini hazırla da ne demek oluyordu şimdi. Zaten çok ta önemli değil artık. Birkaç gün sonra bir ay dolacak. Mecburen otelden gitmek zorunda kalacağım diye düşündü. Peki ama nereye? İşte yine bir bilinmezlik daha... O çok güvendiği arkadaşları neredeydi şimdi? Acaba kurtulabildiler mi? Kendisiyle beraber hepsini ölüme yollayıp sadece kendisinin hayatta kaldığı düşüncesi beynini kemiriyordu adeta. Peki ya candan daha çok sevdiğini iddia ettiği sevdiği... Eğer o öldüyse neden hala kendisi yaşıyordu ki? sonra şu gizemli adam! Ve sonuç; herşey bilinmezlikler arasında gizli.

. Beynine hücum eden sorunlar mantığıyla omuz omuza savaş verirken, omandan fırlarcasına biri çıktı geldi. Garip oysa daha önce bu yolukullanan kimse görmemişti. Yine de neden olmasın, belki de bu adam da onun gibi yalnız dolaşmayı seviyordur.

. Sustu bizimkisi, sanki düşüncelerini de susturmuş gibi. Ne zaman biriyle karşılaşacak olsa onlarla konuşma ihtimalini göze alamıyor. Arkadaşlarını kaybettikten sonra başka birileri ile konuşmak istemiyordu. Mecnunuydu o arkadaşlarının ama sanki onları fırtınada bırakıp çölden kaçmış gibi hissediyordu kendini. Derken ormandan fırlayan o adam gelip tam onun önünde durdu.

DEVAM EDECEK...

İsm-i Mechul